

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1372/2023
18.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Друштво за производњу, трговину и услуге Амирал ДОО Ниш, чији је пуномоћник Милан Суботин, адвокат у ..., против туженог ЈП Путеви Србије Београд, уз учешће умешача на страни туженог Војводинапут – Бачкапут ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Рајко Маринковић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 7326/21 од 24.02.2023. године, у седници одржаној 18.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 7326/21 од 24.02.2023. године.

Ревизија тужиоца **СЕ ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Привредног апелационог суда 2Пж 7326/21 од 24.02.2023. године у ставу II изреке, тако што се одбија жалба туженог и потврђује пресуда Привредног суда у Новом Саду 11П 649/18 од 23.04.2021. године у I и III ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца у делу којим побија пресуду Привредног апелационог суда 1Пж 7326/21 од 24.02.2023. године у I и III ставу изреке, као неоснована.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 156.825,00 динара, у року од 8 дана од пријема писаног отправака ове пресуде.

Образложење

Привредни суд у Новом Саду је донео пресуду 11П 649/2018 дана 23.04.2021. године, којом је у првом ставу изреке обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 506.489,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2021. године до исплате, износ од 30.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.09.2017. године до исплате, износ од 25.700,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2021. године, износ од 770,00 динара са

законском затезном каматом почев од 11.10.2017. године па до исплате; у другом ставу изреке одбио тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужени исплати износ од 506.489,00 динара, са законском затезном каматом од 02.03.2021. године, износ од 30.400,00 динара са законском затезном каматом од 16.09.2017. године, износ од 770,00 динара са законском затезном каматом од 11.10.2017. године, износ од 25.700,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2021. године и износ од 31.762,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2021. године, те у трећем ставу изреке решио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одлучујући о жалби тужиоца и туженог, Привредни апелациони суд је донео пресуду 2Пж 7326/21 дана 24.02.2023. године, којом је у I ставу изреке одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду 11П 649/18 од 23.04.2021. године у ставу II изреке; у II ставу изреке исту пресуду преиначио у ставу I и у ставу III изреке тако што је одбио тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 506.489,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2021. године па до исплате, износ од 30.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.09.2017. године па до исплате, износ од 25.700,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2021. године, износ од 770,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.10.2017. године па до исплате и, очигледном омашком написано: динара са законском затезном каматом почев од дана 11.06.2019. године па до коначне исплате; те обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 66.667,00 динара, и у III ставу изреке одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, којом пресуду побија због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија (став 2.). Врховни суд је оценио разлоге за посебну ревизију у смислу наведене одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку и решио да дозволи посебну ревизију, ради уједначавања судске праксе, те је решио као у првом ставу изреке ове пресуде.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку и закључио да је ревизија тужиоца делимично основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, 16.09.2017. године догодила се саобраћајна незгода тако што се возило тужиоца кретало десном коловозном траком

путем Е-75, када је са његове леве стране истрчао пас и дошло је до ударања у пса предњим делом возила, којом приликом су настала оштећења на возилу. На тој деоници пута постојала је ограда са обе стране пута, али је пас могао да уђе на ауто пут у близини, код петље Сириг где нема ограде. Није било могуће утврдити да ли је возач пре контакта аутомобила са псом кочио. Констатована је тотална штета на аутомобилу. Првостепени суд је нашао да је тужбени захтев делимично основан, позивом на одредбе члана 7. став 1., члана 8. став 1., члана 15, члана 57. став 1. и члана 58. Закона о путевима, члана 42. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и члановима 155., 173., 174., 189. и 192. Закона о облигационим односима. Тужилац је доказао да је претрпео тоталну штету на аутомобилу услед удара пса на ауто путу, у износу од 1.012.978,00 динара и да су за њега настали трошкови транспорта хаварисаног возила од 60.800,00 динара, трошкови издавања службене белешке од 1.540,00 динара и трошкови услед изгубљених ауто дана рада, у износу од 50.400,00 динара. За штету постоји одговорност на страни туженог који обавља делатност управљања државним путевима. На основу налаза и мишљења вештака саобраћајне струке да је возач требало да реагује кочењем чиме би након 100 м смањио брзину на око 60 км/час и утврђења да возач аутомобила није кочио, него је наставио да се креће брзином од око 120 км/час првостепени суд је закључио да постоји подељена одговорност и допринос самог тужиоца за штету од 50%, те је одбио тужбени захтев за половину утврђених износа на име накнаде штете на возилу, транспорта хаварисаног возила, трошкова издавања службене белешке и изгубљених ауто дана. Одбијен је захтев за исплату на име пореза на пренос апсолутних права јер тужилац није доказао да је купио друго возило и да је платио порез.

Другостепени суд полазећи од одредбе члана 35. и 58. Закона о јавним путевима, којима није прописано шта се сматра редовним одржавањем јавног пута и није садржана обавеза туженог да постави било какву ограду дуж целог аутопута, већ обавеза подизања ограде постоји само на деловима пута који су у норми описани, није прихватио закључак првостепеног суда да је за штету одговоран управљач јавног пута. Образлаже да се пас на аутопуту могао појавити из било ког правца, а не само код места незгоде, и да тужилац није доказао постојање узрочне везе између чињења или нечињења за које би био одговоран тужени и присуства пса на коловозној траци аутопута, па тужени не може да сноси одговорност за штету која је на возилу тужиоца настала од судара са псом.

Врховни суд налази да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Законом о јавним путевима („Службени гласник РС“ број 101/05 ... 104/13) који је био на снази у време штетног догађаја, у члану 2. став 1. тачка 45. одређено је да је одржавање пута извођење радова којима се обезбеђује несметано и безбедно одвијање саобраћаја, а у тачки 50. да је управљач јавног пута јавно предузеће, привредно друштво, односно друго правно лице или предузетник који су регистровани за обављање делатности управљања јавним путем. Према одредби члана 15. управљач јавног пута је дужан да обезбеди трајно, непрекидно и квалитетно одржавање и заштиту јавног пута и да обезбеди несметано и безбедно одвијање саобраћаја на њему. Управљач јавног пута одговара за штету која настане корисницима јавног пута због пропуштања благовременог обављања појединих радова на редовном одржавању јавног пута прописаних законом. Према одредби члана 45., управљач јавног пута

дужан је да у обављању послова заштите јавног пута свакодневно спроводи активности на утврђивању свих чињења којима би се могло ометати одвијање саобраћаја на јавном путу. Према одредби члана 10, јавно предузеће је дужно да обезбеди управљање саобраћајем на државним путевима у складу са прописима којима се уређује безбедност саобраћаја на путевима, а управљање саобраћајем обезбеђује се између осталог употребом објеката и уређаја за заштиту јавног пута и објеката и уређаја за заштиту окружења јавног пута. Према оваквим одредбама закона произлази обавеза овде туженог као управљача јавног пута на коме се десила саобраћајна незгода, да обезбеди трајно, непрекидно и квалитетно одржавање и заштиту пута у циљу несметаног и безбедног одвијања саобраћаја на њему и одговара за штету која настане корисницима пута због пропуштања благовременог обављања радова на одржавању и заштити пута. У конкретном случају, биле су потребне мере да се отклони могућност појављивања и кретања животиња на аутопуту. У ситуацији када животиња јесте била на аутопуту и кретала се по њему, то указује да тужени није предузео све потребне мере да обезбеди несметано и безбедно одвијање саобраћаја на ауто путу. Када је у вези са тим настала штета по тужиоца, правилном применом одредбе члана 154. Закона о облигационим односима произилази одговорност тужене да тужиоцу накнади штету.

Из тих разлога, правилна је одлука првостепеног суда да обавезе туженог да тужиоцу накнади штету коју је претрпео због нередовног вршења услуге у оквиру делатности од општег интереса, у смислу одредбе члана 184. Закона о облигационим односима, због чега је дошло до појаве животиња на аутопуту, чиме је нарушено несметано одвијање саобраћаја на аутопуту и узрокована штета по тужиоца.

На основу утврђених чињеница првостепени суд је извео закључак о доприносу возача возила у власништву тужиоца за настанак штетног догађаја од 50%. Ревидент оспорава правилност закључка првостепеног суда истицањем да није било пропуста нити доприноса настанку предметне саобраћајне незгоде на страни возача путничког возила, што је у домену правилности утврђеног чињеничног стања, која се не може побијати ревизијом против другостепене пресуде у делу којим је потврђена првостепена пресуде, према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Првостепени суд је нашао да тужилац није доказао да је трпео штету у износу пореза на пренос апсолутних права за куповину другог возила, јер није доказао да је заиста и купио половни ауто и платио порез у том износу, због чега је правилан закључак првостепеног суда да тужени нема обавезу да тужиоцу накнади тражени износ по том основу, правилном применом одредаба члана 155. Закона о облигационим односима.

Према изнетим разлозима, преиначена је другостепена пресуда тако што је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Новом Саду П 649/2018 од 23.04.2021. године, у I и III ставу изреке, док је одбијена ревизија у односу на другостепену пресуду у I ставу изреке, у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу II изреке, применом одредаба члана 414. и члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Како је тужилац делимично успео у поступку по ревизији, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 22.500,00 динара за састав ревизије, за трошкове таксе за ревизију 53.730,00 динара и за таксу за одлуку по

ревизији 80.595,00 динара, укупно 156.825,00 динара, применом одредаба Закона о парничном поступку из члана 153, 154. и 163, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Закона о судским таксама. Није досуђена накнада трошкова за ПДВ, јер тужилац није доставио рачун о извршеним адвокатским услугама.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић